

stor en Del af Sandheden han i Dag turde fortælle dem.

„Ja, nægtes kan det jo ikke“ — sagde han, og det lød, som om han maatte tvinge Ordene frem. „Deres Søn er jo meget haardt angrebet, ... og i det hele kan jeg jo ikke skjule, at — —“

„Men Drengen har en ualmindelig sund Natur,“ afbrød Emanuel ham, ligesom for at afværge en trøstesløs Udtalelse. „Naar undtages disse Øresmerter, har han aldrig fejlet noget eller givet mindste Anledning til Bekymring. Desuden er baade min Hustru og jeg fuldkommen sunde og kraftige ... om nogen sygelig Arv kan der derfor ikke være Tale.“

Bag Doktorens Guldlorgnet kom der et Glimt af den Medlidenhedsfølelse, som han aldrig helt havde formaaet at skjule over for Emanuel.

„Ja, ja,“ sagde han og slog langsomt Øjet ned for det Blik, hvormed denne vilde tvinge ham til at tro paa Sønnens Livskraft. „Med en stærk Natur kan der naturligvis haabes meget.“

... Som Doktoren havde forudsagt, skete der i de nærmest følgende Dage ingen synderlig Forandring i Guttens Tilstand. For det meste laa han stille hen i en tung Moskusdøs, med halvt aabnede Øjne, uden at tage Næring til sig eller modtage